

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3203/2020
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Митар Влаховић, адвокат из ..., против тужене „ОТП Банка Србија“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/19 од 23.07.2020. године, у седници већа од 15.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/19 од 23.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 117/2017 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилци исплати разлику зараде за период од 01.12.2013. године до 30.11.2016. године у износу од 983.357,72 динара са законском затезном каматом од 28.07.2018. године до исплате и износ од 380.549,14 динара на име обрачунате камате до дана вештачења. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилце да се поништи решење тужене од 30.11.2016. године којим јој је отказан уговор о раду, да се туженој наложи да тужилцу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, звању и способностима и да јој накнади штету у виду изгубљене зараде за период од 02.12.2016. године до 03.07.2018. године у износу од 1.133.755,13 динара са законском затезном каматом од 04.07.2018. године до исплате и износ од 109.318,50 динара на име обрачунате камате до дана 03.07.2018. године. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.593,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/19 од 23.07.2020. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев за враћање тужилце на одговарајуће послове и у том делу је тужба одбачена. Ставом другим изреке првостепена пресуда је укинута у делу којим је усвојен тужбени захтев за исплату разлике зараде и у делу о накнади трошкова парничног поступка и предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак. Ставом трећим изреке одбијена је жалба тужилце и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом

четвртим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против другостепене пресуде у одбијајућем делу, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу, у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на неодређено време, а од 01.05.2012. године обављала је послове директора филијале тужене у Поводом пријаве унутрашњег узбуњивача о неправилном раду у филијали ..., тужена је спровела интерни поступак контроле, којом приликом су узете изјаве од клијената и запослених у тој филијали, као и од тужиље, уз преглед видео надзора. Након спроведеног интерног поступка контроле, тужена је доставила тужиљи упозорење о постојању отказних разлога од 09.11.2016. године, уз истовремено привремено удаљење са рада. У упозорењу су детаљно наведени садржина изјава клијената, запослених и тужиље, у вези са преносом средстава са рачуна банке на рачун клијената без потписаних уговора, о приговору клијента – мењачнице „ББ“ из ... у вези са мање исплаћеним средствима и пријаве руководиоца о томе да се у филијали ... врше исплате на рачун правног лица клијента без физичког присуства овлашћеног лица. Тужила се изјаснила о наводима из упозорења. Побијаним решењем од 30.11.2016. године тужиљи је отказан уговор о раду са припадајућим анексима због тога што је као директор филијале ... својом кривицом извршила повреде радних обавеза у продуженом временском трајању, прописане чланом 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду и чланом 51. тач. 1., 2. и 15. Правилника о раду тужене. У поступку је утврђено да је тужила учинила повреду радне обавезе прописану одредбом члана 51. тачка 1. Правилника о раду тужене, која се односи на непоштовање Упутства за пријем, контролу и извршење налога у домаћем платном промету, и то тачке 4. овог Упутства којом је регулисана исплата готовине – налог за исплату. Утврђено је да је тужила налагала благајницама пријем пазара и исплате са рачуна клијената правних лица без присуства овлашћеног лица клијента на шалтеру филијале, и то исплате са рачуна клијента ... у периоду од 28.07.2016. године до 01.09.2016. године, односно да је без присуства наведеног клијента вршена исплата 01.08.2016. године износа од 87.896,00 динара на благајни запослене ВВ; дана 26.08. и 27.08.2016. године 2.630,00 и 12.850,00 динара на благајни запослене ГГ; дана 31.08.2016. године износ од 2.800,00 динара на благајни запослене ДД и дана 01.09.2016. године износа од 13.870,00 динара, 84.112,00 динара и 12.853,00 динара на благајни запослене ЂЂ, као и да су осим извршених исплата са рачуна без физичког присуства овлашћеног лица извршене и уплате пазара безготовинским налозима за пренос. Благајници су том приликом поступали по налогу тужиље као директора филијале, упркос томе што је то било супротно интерним актима тужене. Тужила је била свесна и било јој је познато да је такво поступање супротно Упутству за пријем, контролу и извршење налога у домаћем платном промету.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења којим јој је отказан уговор о раду и да се тужени обавезе да је врати на рад.

Наиме, у поступку је утврђено да је тужиља, као директор филијале ..., својом кривицом извршила повреду радне обавезе прописану чланом 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду, тако што је налагала благајницима пријем пазара и исплате са рачуна клијената правних лица без присуства овлашћеног лица клијента на шалтеру филијале, у циљу чињења услуга клијентима, иако јој је било познато да је такво поступање супротно Упутству за пријем, контролу и извршење налога у домаћем платном промету. Зато је побијано решење о отказу уговора о раду тужиље законито, имајући у виду такође да у случају када је запосленом отказан уговор о раду због више повреда радне обавезе, за одлуку о законитости отказног акта довољно је утврђење да је запослени својом кривицом учинио само једну од више повреда радних обавеза које су му стављене на терет. С обзиром на наведено, тужена није у обавези да тужиљу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Ревизијом тужиље неосновано се указује на погрешну примену материјалног права и наводи да је тужиља поступала у складу са уобичајеном праксом тужене када су у питању „ВИП“ клијенти, јер овакви наводи не произилазе и из утврђеног чињеничног стања и интерних аката тужене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић